

CRvB 29 april 1993, AWW 1992/25
(mrs. Kasdorp, Vermeulen, Van der Kolk-Severijns)

Uitspraak in het geding tussen P.J. M., te R., eiser, en het bestuur der
Sociale Verzekeringsbank, gedaagde

I. Ontstaan en loop van het geding

Onder dagtekening 11 februari 1991 heeft gedaagde aan eiser kennis gegeven van een te zijnen aanzien genomen beslissing met betrekking tot de uitvoering van de Algemene Weduwen- en Wezenwet (hierna te noemen: AWW).

De voormalige Raad van Beroep te Rotterdam heeft bij uitspraak van 19 maart 1992 het namens eiser tegen die beslissing ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Namens eiser is mr. B.C. S., belastingadviseur te Rotterdam, van die uitspraak bij de Raad in hoger beroep gekomen. Deze gemachtigde heeft geconcludeerd dat gedaagde aan eiser met toepassing van artikel 25, lid 4, van de AWW alsnog een tijdelijke uitkering ingevolge artikel 13 van de AWW had moeten toekennen. Gedaagde heeft van contra-memorie gediend.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van de Raad, gehouden op 8 april 1993, waar eiser is verschenen bij zijn gemachtigde mr. S., voornoemd, en waar gedaagde zich heeft laten vertegenwoordigen door dr. G.J. V., werkzaam bij de Sociale Verzekeringsbank.

II. Motivering

Eiser, geboren op 16 maart 1949, is op 23 september 1977 gehuwd met M.T. L. Als gevolg van het overlijden van laatstgenoemde is het huwelijk van eiser, waaruit geen kinderen zijn geboren, op 6 maart 1988 geëindigd. Ter zake van evenvermeld overlijden heeft eiser op 23 november 1990 met gebruikmaking van het formulier 'Aanvraag om pensioen of tijdelijke uitkering op grond van de Algemene Weduwen- en Wezenwet' een verzoek ingediend om toekenning van een pensioen of uitkering ingevolge de AWW.

Dat verzoek heeft geleid tot de onder I vermelde beslissing van 11 februari 1991. Daarbij is beslist dat eiser geen recht heeft op een pensioen ingevolge de AWW en voorts dat hij geen recht meer heeft op een tijdelijke AWW-uitkering. Deze laatste beslissing is gebaseerd op het feit dat eiser zijn aanvraag heeft gedaan 32 maanden na het overlijden van zijn echtgenote, terwijl hij ingevolge artikel 13 van de AWW aanspraak had op een uitkering over een periode van 19 maanden; één jaar voor de eerste dag van de maand waarin de aanvraag werd ingediend, lag 20 maanden na het ontstaan van eisers recht op uitkering: daar ingevolge artikel 25, lid 4, van de AWW het recht op een tijdelijke uitkering met betrekking tot de duur moet worden ingekort met deze 20 maanden, resteerde er geen recht op uitkering meer. Gedaagde heeft geweigerd toepassing te geven aan artikel 25, lid 5, van de AWW, waarin hem de bevoegdheid is gegeven voor bijzondere gevallen aan pensioen of uitkering een terugwerkende kracht toe te kennen van langer dan één jaar.

Het tegen deze laatste weigering gerichte beroep van eiser is door de eerste rechter bij de aangevallen uitspraak ongegrond verklaard. Eiser heeft die uitspraak in hoger beroep doen bestrijden.

De Raad staat nu voor de vraag of de aangevallen uitspraak gehandhaafd dient te worden. Hij overweegt daaromtrent het volgende.

Aan de orde is de vraag of gedaagde op goede gronden tot het oordeel is gekomen dat de situatie van eiser niet is aan te merken als een bijzonder geval in de zin van artikel 25, lid 5, van de AWW.

Van een dergelijk bijzonder geval is blijkens de uitspraak van de Raad van 30 januari 1991, AWW 1990/105, RSV 1991/182, sprake bij de - als nieuw en apart te onderscheiden - groep van weduwnaars die in de periode voorafgaande aan de uitspraken van de Raad van 7 december 1988, RSV 1989/67, betreffende de rechtstreekse werking van artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR) ten aanzien van de in de AWW vervatte discriminatoire bepalingen, in onzekerheid verkeerden over het bereik van onder meer genoemd artikel 26 IVBPR. Terecht is van de zijde van gedaagde opgemerkt dat uit genoemde uitspraak van de Raad van 30 januari 1991 niet kan worden afgeleid dat alle weduwnaars die een aanvraag om pensioen of uitkering ingevolge de AWW hebben ingediend, als bijzondere gevallen moeten worden aangemerkt. Doorslaggevend in genoemde uitspraak was de evenvermelde, vóór de uitspraak van 7 december 1988 bestaande onduidelijkheid over het bereik van de desbetreffende supra- en internationaalrechtelijke normen. Van die onduidelijkheid was geen sprake meer nadat in de media en ook in de voorlichting door de Sociale Verzekeringsbank ruime aandacht was besteed aan de betekenis van meergenoemde uitspraak van de Raad van 1988. Naar het oordeel van de Raad heeft gedaagde, die erop heeft gewezen dat in juli 1989 reeds 21.000 en in de tweede helft van dat jaar nog 7000 weduwnaars een aanvraag hebben ingediend, op goede gronden kunnen oordelen dat van verschoonbare onbekendheid als grond om als bijzonder geval - behorend tot meerbedeelde groep - te worden aangemerkt, niet meer gesproken kan worden vanaf 1 januari 1990, dit is ruim één jaar na de uitspraak van 7 december 1988.

Terecht heeft gedaagde overwogen, dat het vorenstaande onverlet laat dat bij aanvragen van weduwnaars na 1 januari 1990 op grond van een individuele beoordeling, op gelijke wijze als bij aanvragen van weduwen, sprake kan zijn van een bijzonder geval in de zin van artikel 25, lid 5, van de AWW. Gedaagde heeft blijkens de gedingstukken en het verhandelde ter terechtzitting eisers situatie ook op dit aspect beoordeeld.

Van de zijde van eiser is tijdens het geding in eerste aanleg in dit verband gewezen op de omstandigheid dat eiser zich medio 1988 tot het postkantoor heeft gewend om een aanvraagformulier te verkrijgen. Eiser heeft blijkens zijn klaagschrift genoeg genomen met de mededeling door 'een jonge man' op het postkantoor, dat hij niet voor een AWW-uitkering in aanmerking kwam. De Raad kan zich verenigen met het standpunt van gedaagde dat het feit dat eiser zich, toen hij onverrichter zake is weggezonden op het postkantoor, niet tot de Sociale Verzekeringsbank heeft gewend, voor zijn rekening en risico moet komen. Nu geen sprake is van aan gedaagde toe te rekenen onjuiste of onvolledige voorlichting en ook overigens geen daartoe strekkende feiten of omstandigheden zijn gesteld of gebleken, komt de Raad de beslissing dat in eisers situatie geen sprake is van een bijzonder geval, juist voor.

Omdat de eerste rechter die beslissing bij de aangevallen uitspraak in rechte houdbaar heeft geoordeeld, komt die uitspraak voor bevestiging in aanmerking. Op grond van het bovenstaande dient te worden beslist als volgt.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

recht doende:

bevestigt de aangevallen uitspraak.